

Smr• za zradu (#14)

Príspevok pridal Koladz
Piatok, 10 august 2007

Družina opustila ruiny starej veže stojacej nad dávno opustenými zbytkami osady takmer s prázdnyimi rukami. Ako však zistia neskôr, niečo medzi zachovanými predmetmi má predsa len veľkú cenu a kilo sute, ktorú si Isa odnášal v batohu to rozhodne nebolo. Po chvíľke putovania niekoho napadlo, že poeul o neľalekej dedinke kúsok od cesty, ktorá sa nachádza podstatne bližšie ako hlavné mesto.

Keiže sa schylovalo k večeru, nikto sa príliš dlho nerozhodoval a všetci zamierili smerom k poľnohospodárskej osade Kenby za vidinou odpočinku. Dedinku tvorila jedna prašná cesta, z ktorej vybiehali krátke chodníčky k jednotlivým domom. Preto nebolo ťažké nájsť miestnu tavernu, aj keď už bola takmer tma. V tej sedeli miestny sedliaci a debatovali o všetkom možnom. Prevládajúca však bola téma o záhadných zmiznutiach v poslednej dobe a strašných veciach, ktoré sa údajne dejú na miestnom cintoríne. „Strašlivé veci? Cintorín?“ Zaškľabila sa družina svorne sa tešiaca z poverlivého strachu jednoduchých sedliakov a pustili sa svorne do popíjania piva a pojedania slaniny a klobás s chlebom a cibuľou. Taverna síce ubytovanie neposkytovala ale pre pútnikov sa našlo pomerne pohodlné ležovisko v priľahlom uzavretom senníku.

Ráno navštívili obchodník so zmiešaným tovarom, kde si doplnili zásoby a prikúpili nedávno spálenú výbavu. Obchodník im pri pohľade na ich výbavu a výzbroj hneď doporučil stretnutie s miestnym starostom. Starostov dom stál takmer na konci dediny a bol zo všetkých viditeľne najhonosnejší. Starosta sa predstavil ako Timothy a hneď zhruba načrtol situáciu. Osada je sužovaná zlom podľa všetkého sídliacom na cintoríne a k tomu záhadne miznú ľudia a dobytok. Keiže miestny ľudia sa živia poľnohospodárstvom a chovom dobytka, stíhajú tak odvádzajú dane ale samým im príliš neostáva. Nie toľko aby sa dedina mohla poskladať na odmenu za vyriešenie problému. On však bol poverený vyplatením odmeny 50 zl. a jedného liečivého nápoja na osobu tým, ktorý vypátrajú príčinu tajomných zmiznutí. Za ďalšími informáciami poslal dobrodruhov za miestnym kňazom. Kňaz mal svoju malú farnosť s kostolom takmer priamo vedľa cintorína. Privítal dobrodruhov a naznačil, že za poslednými udalosťami budú zrejme ghoulovia, ktorých temné siluety zazrel v noci z okna plíží sa po cintoríne. Nikdy však ráno nenašiel nič podozrivé, okrem dverí na jednom z mauzólea, ktoré nájde vždy ráno odomknuté aj keď ich každý deň zamyká. Aj keď už mauzóleum prehľadával neobjavil ich prípadnú skrýš. Ponúkol sa tiež, že družinu prevedie po cintoríne a tak bez ďalšieho váhania vyrazili.

Cintorín bol nevyhľadávaný a tak po chvíli prišli ku kamennej hrobke s železnými dverami a nápisom Perci na kamennom oblúku. „Tak tu je to mauzoleum!“ Ohlásil kňaz a veľkým kľúčom odomkol zámok na ťažkých dverách. Družina zišla do podzemnej miestnosti po strmých kamenných schodoch. Slabé svetlo osvetľovalo vybavenie miestnosti, ktoré tvorilo sedem veľkých sarkofágov. Ich veká boli odtiahnuté a rozlámané kosti mŕtvov boli porozhadzované po podlahe. Kňaz si len vzdychol a objasnil, že takto to tu vyzerá odkedy sa objavili prvé problémy. Potom zanechal družinu a vydal sa späť ku kostolu. Všetci začali hneď prehľadávať miestnosť a víťa ich ostrým zmyslom netrvalo dlho než objavili pod slabou vrstvou hliny podozrivý kamenný blok. Blok bol ťažký ale spoločným úsilím sa ho podarilo odsunúť a tak odhalil špirálové schodisko klesajúce kamsi do hĺbín. Z otvoru bolo cítiť ťažký zatuchnutý smrad hniloby. Schodisko ústilo do chodby vyhrabanej v zemi, ktorá po pár metroch ostro zatáčala doľava. Že tu naozaj nie je všetko v poriadku bolo jasné hneď za zlomom chodby spoza ktorého vybehla strašlivá kostlivá postava. Zatiaľ čo obyčajný človek by najskôr zobral nohy na plecia a ušiel čo by mu sily stačili, družníci už boli na podobný pohľad zvyknutí. Plamienok spravodlivého hnevu im zažiaril v očiach a kostlivec podľahol náporu ich zbraní.

Po ďalších pár metroch chodze temnou chodbou prišla skupina na križovatku. Z ľavej odbočky sa ozýval slabý šuchot. Táto cesta ústila do miestnosti v ktorej hodovali na akejsi zdochline dvaja ghoulovia. Dobrodruhovia neváhali a vrhli sa do boja. Isove šípy neminuli cieľ a zasiahli s devastujúcim účinkom. Boj bol krátky, efektívny a ghoulovia v ňom nedostali žiadnu šancu. Keiže sa tu nenachádzalo nič zaujímavé, prišiel čas na prieskum náprotivnej chodby taktiež koniacej miestnosťou. Tej dominovala veľká truhla. Zjaec neváhal a vybral sa k nej použiť svoje umenie. Truhla natoľko zaujala jeho zmysly, že nepostrehol maskované prepadisko pred ňou a prepadol sa do jamy. Len čo sa spamätal z pádu a pokúsil sa pozviechať začul vedľa seba šramot hmyzích končatín. Z rohu jamy sa na neho vyrútil obrovský škorpión a zaútočil. V takmer absolútnej tme mal zjaec pramalú šancu ubrániť sa prerastenému hmyzu no našťastie jeho druhovia neváhali a ich rýchla pomoc mu zachránila život, takže vyviazol len oslabený miernou otravou od škorpiónieho jedového bodca. Z miestnosti viedla ešte krátka chodbička na konci sa rozširujúca a nahrubo vyhrabaná v stene. Na jej konci bol o stenu opretý rebrík a vo výške

stropu bolo vidieť kamennú dosku. Keďže odu nešlo pohnúť, pobrali sa ďalej. Po ďalšom zlome chodby narazili na dvere v ľavej stene a ďalšie v diaľke oproti, ktoré chodbu uzatvárali. Rozhodli sa pre najbližšie naľavo. V nepravidelnej miestnosti za nimi nebolo okrem ďalších dvoch východov nič podozrivé ale napriek tomu sa pustili do jej prehadzovania. Túto činnosť prerušilo pád príchodských zombii, ktoré boli ako zatiaľ všetci nepriatelia predtým rýchlo pobité. „Takže čo takto táto chodba?“ Navrhol Bushido a ukázal na otvor v stene. Keďže nikto neprotestoval pobrali sa tadiaľ ďalej.

Chodba končila takmer prázdnu miestnosťou, ktorej jedinú výbavu predstavoval prázdny otvorený sarkofág. V náprotivnej stene však chodba pokračovala a po desiatich metroch sa rozdeľovala. Krátka porada rozhodla o ďalšom smere a skupina odbočila doľava. Po niekoľkých zákrutách prišli až k dreveným dverám s voľakedy železným kovaním a zámkom ktorých niekdajšiu prítomnosť prezrádzali len kusy hrdze. Za dverami sa rozprestierala väčšia miestnosť vyhrabaná v udusanej zemi. Zo stropu a stien trčali kusy kostí. Tu sa zrejme ghoulovia odspodu prehrabávali k hrobom v snahe utíšiť svoj večný hlad. Pozornosť družiny však upútalo čosi iné ako nemŕtvy. Dva veľké chrobáky s dlhými tykadlami sa rozbehli od protiľahlej steny smerom k nim. Isa sa rozbehol a sekol prvého z nich pretínajúc jeho hrubý chitínový pancier. Na jeho veľké prekvapenie sa však jeho vyvážený meč takmer hneď skorodoval a po chvíli sa rozpadol na hrdzavé kusy. Zjaec páľil zo svojej kuše a Bushido udeľoval prerastenému hmyzu rany nohami a rukami. Isov vlk sa taktiež nenechal zahabiť. Boj sa skončil víťazne len Isa sa nevedel vyrovnáť so stratou svojho meča tak si poriadne pripil pivom zo svojich bezodných zásob. V miestnosti po krátkom prehadzovaní objavili zo steny napol trčiaci svätý symbol Heshtaila. Družina so zamračeným Isom sa pobrala späť na rázcestie a vkročila do pravej chodby. Cestou minuli ďalšiu malú prázdnu miestnosť až sa dostali do väčšej. Tentokrát rozhodne nie prázdnej. Dve veľké kostené postavy v hrdzavých kovových brneniach, zrejme pozostatky ogrov stáli pri schodisku v podlahe vedúcom kamsi dolu. Rozpútal sa boj v ktorom každý utiahol rany ale nakoniec spoločným úsilím zdolali oboch nemŕtvych strážcov. Isa si privlastnil jeden z hrdzavých mečov patriacich padlým kostlivcom.

Koniec schodiska sa strácal v tme kam nedosiahlo svetlo z ošarovaného klobúka, ktorý nosil. Na konci schodiska sa nachádzala väčšia miestnosť ukončená chodbou v západnej stene. Zjaec na poslednú chvíľu postrehol maskované prepadisko s naostrenými kolmi na dne, viackrát čomu sa mu všetci šťastne vyhli. Z chodby po ľavotočivej zákrute viedli dve odbočky ústiace do protilahlých, takmer identických miestností. V každej z nich bola lavica a drevený stôl a jeden ghoul, ktorý bol zakaždým rýchlo zneškodnený. Chodba pokračovala ďalej a končila veľkými dvojkrídlovými dverami nahrubo poskladanými dosák polámaných truhlíc. Spoza dverí sa ozývalo občasné zašuchotanie. Družina sa rozhodla pre priamu akciu a Bushido s Isom vykopli dvere. Otvoril sa im pohľad na veľkú miestnosť so stropom podopreným nestabilne vyzerajúcimi drevenými piliermi a na jej konci z hliny udusaný objekt v tvare trónu okolo ktorého sa považovali kusy ohlodaných kostí. V miestnosti vládol strašlivý puch napínajúci na zvracanie. Pri tróne stál jediný kostlivec opretý o drevený oštep. Druhovia vyrazili do boja. Kostlivec nedostal šancu ani poriadne zareagovať a podľahol úderom. Medzitým sa však z tieňov miestnosti a spoza pilierov vynorili temné postavy dvoch ghoulů a jedného ghasa a zákerne zaútočili na skupinu odzadu. Zaskočená skupina spomalená strašlivým zápachom šíriacim sa okolo ghasa sa nezmohla na účinnejšiu obranu. Ghoulie drápy rýchlo paralyzovali Zjaeca, za chvíľu aj Isu a jeho vlka a ani inak bleskurýchli Bushido sa po pár kolách boja nevyhol tomuto osudu. Ghoulovia a veľký ghast spôsobovali strašlivé zranenia.

Isov vlk v tomto boji zakrátko podľahol a ten istý osud by čakal aj všetkých ostatných nebyť ich veľkej vôle prežiť a výbornej fyzickej kondícii, ktorá im pomohla prekonať účinky paralizujúceho jedu práve v posledných okamihoch. S vypätím posledných síl zneškodnili oboch ghoulů a nakoniec aj ghasa. Nasledoval veľký výdych úľavy. Ešte nikdy sa všetci neocitli bližšie k smrti ako práve teraz. Isa so smútkom hľadel na nehybné telo svojho zvieracieho priateľa chladnúce na hlinenej podlahe. Keď sa konečne spamätali dôkladne prehadali miestnosť. Hneď za primitívnym hlineným trónom sa na zemi nachádzala malá truhlica s kopou zlatých mincí podelených v malých plátených vreckoch, krásnou zdobenou dýkou a jediným pergamenom. Písmo, ktorým bol pergamen popísaný bolo síce kostrbaté ale dobre čitateľné. Po jeho prečítaní ostali prekvapení stáť a zalievala ich horúčava spravodlivého hnevu. Dokument obsahoval úmluvu písanú krvou medzi ghasom Mordonom a šerifom Timothyom. Na jej základe bude šerif poslať skupinky ľudí na cintorín, kde sa ich budú môcť ghoulovia zmocniť a hodovať na ich mäse a za to bude dostávať nemalý obnos v zlatých minciach. Nasledovalo zopár upresňujúcich podrobností. Vyžadovalo silnú vôľu ovládnuť hnev avšak nakoniec skupina zavrhol pôvodný zámer ihneď potrestať šerifa mečom a namiesto toho sa rozhodli predsa tento dôkaz úradom. V tomto rozpoložení ani neprehadali zbytok podzemia a vrátili sa narychlo priamou cestou na povrch.

Cestou sa zastavili u miestneho kôza, ktorý im pomohol vyliečiť najväčšie zranenia, na ktoré už ich liečiacie lektvary nestačili.

a vypravili sa ihneď do Suzailu. V hlavnom meste vyhľadali veliteľa stráže, ktorému odovzdali dôkaznú listinu a rozpovedali svoj príbeh. Na ich prekvapenie sa po hodinovom čakaní dostavil aj samotný barón, ktorému náležal kraj, na ktorom sa dedina nachádzala. Ten si nechal príbeh ešte raz prerozprávať aj so všetkými podrobnosťami. Keďže šlo o vážne obvinenie jeho poddaného rozhodol sa ho riešiť osobne a jeho tvrdý pohľad naznačoval, že ak sa toto ukáže byť falošné, družinu trest určite neminie. Veký oddiel stráže aj s baronom a družinou sa vybral naspäť do dediny. Tam v priamej konfrontácii šerif všetky obvinenia poprel ale strážne medzičasom prehľadali podzemie a v jednej z miestností objavili ešte preživšieho obyvateľa dediny, ktorý tam bol veznený. Ten potvrdil obvinenie a vyzprával príbeh o tom ako ich celú skupinu viedol šerif v noci na cintorín objasniť udalosť, kde sa na nich vrhli ghoulovia, ale na šerifa neútočili, namiesto toho mu odovzdali plátený väzok. Po prehliadke šerifovho domu sa našli aj ďalšie dôkazy a to baronovi stačilo. Družina dostala sľúbenú odmenu a možnosť vybrať si v mestskej zbrojnici zbraň pre každého podľa svojho výberu. Šerif bol odvedený v okovách. Súd bol rýchly a nemilosrdný a ráno sa na popraviske v Suzaile hojdal obesenec.